

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4856/2019
04.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Бранислава Босиљковића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Оператора дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ доо, Београд, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Петровић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5964/17 од 20.08.2019. године, на седници одржаној 04.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5964/17 од 20.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5964/17 од 20.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 10821/16 од 20.09.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име неисплаћеног дуга исплати износ од 43.553,92 динара са законском затезном каматом почев од 22.07.2016. године па до коначне исплате, док је за износ преко досуђеног, а до траженог од 48.229,85 динара захтев одбијен. Ставом другим изреке, укинут је у целини закључак о извршењу Основног суда у Нишу И Ивк А 96/2016 од 04.08.2016.године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 15.471,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 5964/17 од 20.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке у делу у коме је усвојен тужбени захтев и у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке Вишег суда у Нишу, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате је поднета 01.08.2016. године. Вредност предмета спора наведена у уводу првостепене пресуде је 48.229,85 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору, у коме вредност предмета спора, очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић